

Sygn. akt I UK 76/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z odwołania J. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o podjęcie wypłaty emerytury i jej wysokość,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 maja 2013 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...]: 1. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 29 maja 2012 r. i poprzedzające go decyzje organu rentowego w ten sposób, że zaliczył ubezpieczonemu do wysokości emerytury jako okres składkowy, okres odbytej od dnia 26 października 1966 r. do dnia 16 października 1968 r. służby wojskowej, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie. 2. oddalił apelację w pozostałej części. 3. Zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Na powyższe orzeczenie ubezpieczony wniósł skargę kasacyjną. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej wskazał, że „(...) Waga podniesionego zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego i rażące pokrzywdzenie przez to

Ubezpieczonego, a także rozbieżność w orzecznictwie Sądów w tej samej kwestii i na podstawie tych samych przepisów, uzasadnia rozpoznanie skargi kasacyjnej.”. Następnie w wyniku wezwania Sądu Apelacyjnego do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej, pismem z dnia 2 września 2013 r. pełnomocnik ubezpieczonego wskazał co następuje: „(...) precyzuję, że podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowić może i tylko stanowi podstawa określona w art. 398 pkt 4 Kodeksu postępowania cywilnego, gdyż w ocenie przede wszystkim Ubezpieczonego jest oczywiście uzasadniona.”.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Tylko skarga kasacyjna spełniająca wymagania z przepisu art. 398⁴ k.p.c. może być rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Powinna ona wskazywać okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (398⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁹ § 1 k.p.c.) Innymi słowy Sąd Najwyższy rozpatrzy tylko taką sprawę, w której występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M. Prawn. 2001 nr 13, poz. 670) lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta związana jest z naruszeniem przez Sąd prawa i musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie zachodzi nieważność postępowania. Tak więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie nie mogą powoływać się li tylko na wskazane podstawy kasacyjne (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), lecz musi pozostawać w ścisłym związku z art. 398⁹ § 1 k.p.c., według którego Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną

do rozpoznania, jeżeli w sprawie występują wskazane wyżej okoliczności, zaś rzeczą skargi jest przekonanie Sądu Najwyższego, że powyższe okoliczności występują. A contrario, gdy brak jest takiej okoliczności, Sąd Najwyższy uprawniony jest do odrzucenia skargi kasacyjnej (art. 398⁶ § 3 k.p.c.). Zatem wniosek z art. 398⁴ § 2 k.p.c. rozumiany wąsko jako żądanie przyjęcia skargi kasacyjnej bez głębszego uzasadnienia i odniesienia się do okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie może być oceniany jako spełnienie wszystkich wymogów skargi z art. 398⁴ k.p.c. Tak wąsko rozumiany wniosek byłby zresztą zbędny bowiem jeśli skarga kasacyjna w ogóle jest przez stronę wniesiona to jest oczywistym, że strona oczekuje jej przyjęcia.

Oceniając przedmiotową skargę kasacyjną Sąd Najwyższy nie dopatrywał się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na brak spełnienia wymogu określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Skarga kasacyjna nie zawierała uzasadnienia wniosku o jej przyjęcie, które korespondowałoby z przesłankami z art. 398⁹ § 1 k.p.c., służącymi Sądowi Najwyższemu do oceny, czy skarga ta zasługuje na przyjęcie do rozpoznania.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną.